

موضع ما دربارهٔ انتخابات مجلس شورای ملی

سازمان پیکار در راه آزادی طبقهٔ کارگر

۱- موقعیت نیروهای سیاسی- طبقاتی جامعه و

شرایط برگزاری آن

انتخابات مجلس شورای ملی در پیش است و همه نیروهای سیاسی با اهداف متفاوت و گوناگون خویشتن را برای گام نهادن در این کارزار انتخاباتی آماده میکنند. تشکیل مجلس شورای ملی آخرین گام هیئت حاکمه در جهت "قانونی" کردن خویش و استقرار کامل رژیم جمهوری اسلامی است. بدین لحاظ هر یک از نیروها و جناحهای متفاوت درونی آن، آخرین تلاش خود را بکار گرفته اند تا موقعیت و مکان خود را در مجموعه قدرت سیاسی قانونی و رسمی آینده

تحکیم نماید و کرسیهای بیشتری در درون مجلس را
به نمایندگان خود اختصاص دهد.

انتخابات ریاست جمهوری و نتایج آن، تناسب
قوای سیاسی میان جناحهای درگیر در قدرت را بنحو
آشکاری دگرگون ساخت. جناحهای معینی در درون
روحانیت، که عمدتاً رهبری حزب جمهوری اسلامی را
بر عهده دارند، و در درون شورای انقلاب نیز ما حسب
پایه و نفوذ فراوان بوده اند با جناحهایی که در طی
این مدت توانسته بودند بر کل روحانیت، با تمام
نا همگونی و شکافهای درونیش، هژمونی داشته
باشند، بازنده اصلی این انتخابات بودند و شکست
فضاحت باری را متحمل شدند. با شکستی که پیروزی
بنی صدر در انتخابات و نتایج آراء انتخاباتی در
مورد حبیبی بر آنان وارد کرد. تمام تلاشهای رهبر -
ان این جناح برای آنکه نشان دهند که نسبت با این
شکست بی تفاوت بوده و خود را موظف میدانند که از
رئیس جمهور با اصطلاح منتخب مردم - بنی صدر -
پشتیبانی و حمایت میکنند، نتوانست خشم فرو خفته
آنان را از تحمل این شکست و ضربه‌ای که بر تالیات
آزمتدانه و قدرت طلبانه‌شان وارد آمده است،

پنهان سازد، این جناح اکنون میکوشد تا با تمام نیرو، شکست خود را در انتخابات ریاست جمهوری، با پیروزی هرچه بیشتری در انتخابات مجلس شورا، جبران نماید.

اما جناح‌های رقیب نیز ساکت ننشسته‌اند. بنی صدر که اکنون ریاکارانه چهره لیبرالی خویش را در پس پرده دروغینی از دمکراتیسم پنهان کرده است، با اعوان وانماش در صدد تشکیل یک "کنگره بزرگ وحدت" است. "کنگره وحدت" بنی صدر با تمام جلوه‌های فریبنده‌اش، چیزی نیست جز پلکانی برای صعود با زهم بیشتر به قله قدرت و بدست آوردن ابزارهای هرچه بیشتری از قدرت سیاسی بنی صدر و یارانش سودای آن دارند که پیروزی در انتخابات ریاست جمهوری را با پیروزی در بدست آوردن کرسیهای هر چه بیشتری در پارلمان، تکمیل نمایند. "کنگره وحدت" بنی صدر کنگره وحدت جناح معینسی از بورژوازی و سرمایه‌داران لیبرال بمنظور نجات سرمایه و سیستم بیمار جامعه، کنگره جذب و جلب دمکراتهای ناپیگیر بسوی این جناح بمنظور تقویت پایه‌های اقتدار این جناح در قدرت سیاسی، کنگره

فراخواندن توده‌های ناآگاه هرچه وسیعتری، به‌زیر
برجم فریبنده‌لیبرالیسم بورژوازی، وبالآخره
سکوی پرتاب این جناح بورژوازی به‌قله‌های رفیع-
تر قدرت سیاسی و قرارگرفتن در راس آن است. این
است معنا و مفهوم واقعی "کنگره وحدت" بنی صدر در
آستانه انتخابات مجلس شورای ملی، و نمیتوانند
این اهداف واقعی را در پس کلمات و جمله‌بافیهای
فریبکارانه و اغواگرانه‌اش اندر ضرورت "حفظ
انقلاب" و "نجات دموکراسی" پنهان سازد، حتی اگر
بتوانند مدتی نیز توده‌های ناآگاه و دموکرات‌های
ناپیگیر را بدنبال خویش روان سازد.

اما جناح‌های مختلف هیئت حاکمه، علیرغم
رقابت‌ها و درگیریهای درونی خود، در آستانه
انتخابات مجلس، زمانی که پای "مصالح" خودشان
بمیان می‌آید، و این "مصالح" از جانب نیز وهنای
راستین انقلابی بویژه کمونیستها، مورد مخاطره
قرار می‌گیرد، بروحدت خویش اصرار می‌ورزند و
مشترکاً، اقدامات مناسب و عاجلی را جهت مقابله با
این "خطرات" درپیش می‌گیرند. تجربه انتخابات
ریاست جمهوری، به‌کل هیئت حاکمه‌شان داد که پای

نهادن نیروهای انقلابی و دمکرات به عرصه مبارزه انتخاباتی، تاجه میزان میتواند برای او خطرناک باشد. بیهوده نبود که بلافاصله به تصحیح "اشتباه" خود در مورد اجازت دادن به شرکت نیروهای انقلابی در انتخابات پرداخت. این تجربه را هیئت حاکمه در انتخابات مجلس بکار گرفت تا موانع هر چه بیشتری در برابر شرکت این نیروها در انتخابات بوجود آورد. منطقه‌ای کردن انتخابات، قانون اکثریت مطلق برای انتخاب شدن نامزدها، و دو مرحله‌ای کردن آن و... مهمترین موانعی بود که هیئت حاکمه چون هفت خوان رستم در برابر نیروهای انقلابی و بخصوص کمونیست‌ها نهاد. لیکن موج وسیع مخالفتها و اعتراضات چه از جانب توده‌ها و نیروهای انقلابی و چه از جانب برخی نیروهای لیبرال خارج از صحنه قدرت سیاسی و فاق دیدگاه وسیع توده‌ای، هیئت حاکمه را وادار به عقب نشینی‌های محدودی کرد. بطوریکه مجبور شد قانون منطقه‌ای کردن انتخابات را ملغی نماید. اما قوانین دیگر را همچنان و علیرغم مخالفت‌های وسیع مردم، تاکنون کماکان حفظ نموده است. قانون اکثریت مطلق برای انتخاب شدن و دو مرحله‌ای کردن آن یک شایه آشکار است، قانون

است که به تنهایی میتواند از ورود نیروهای انقلابی و رادیکال به درون مجلس جلوگیری نماید، نیروها -
نی که در صورت لغو این قانون یقیناً میتوانند استندهر
چند بطور محدود به درون پارلمان نفوذ نمایند.

بهر صورت نفس این قوانین بخوبی میتواند
ماهیت ضد مکرراتیک صاحبان قدرت و وحشت آنها از
پایه گیری نیروهای انقلابی در صحنه مبارزه
انتخاباتی را نشان دهد. چنین قوانین سیاسی
بدون شک چهره هیئت حاکمه را بیش از پیش در مقابل
توده های مردم رسوا خواهند نمود. بنی صدر که عنوان
ریاست شورای انقلاب را نیز یک میکشد نشان داد که
آنجا که منافع و مصالح عالیه کل قدرت سیاسی حاکم
در میان است، از تصویب چنین قوانینی ابائی
ندارد. و با سکوت مزورانه خود در سطح جامعه، نمی -
تواند چهره ضد مکرراتیک خود را در زیر قبا ی منسدرس
دمکراسی خواهی پنهان سازد.

اکنون در آستانه چنین انتخاباتی و در حالیکه
نیروهای مختلف سیاسی و طبقاتی، خود را وسیعاً برای یک
کارزار انتخاباتی آماده میکنند، در حالیکه جناح حاکم
روحا نیت میکوشد تا شکست پیشین را بنحوی جبران کند و
پایه های قدرت خویش را در قدرت سیاسی حفظ و تقویت

نماید، بنی صدر به نمایندگی جناح معینسی از
بورژوازی لیبرال، در صد تحکیم پایه‌های اقتدار
خویش و قبضه کردن حتی المقدور تمام نهادهای اجرا-
شی و شاخه‌های قدرت سیاسی است، و با لایحه بلوکهای
ارتجاعی متشکل از راست ترین جناحهای بورژوازی و زمین-
داران بزرگ و... به نمایندگی افراد و نیروهای
همچون بازرگان، مدنی، جنبه ملی و... در تلاش نفوذ
در پارلمان و بدست آوردن تعداد هر چه بیشتری کرسی
پارلمانی است،
نیروهای انقلابی و رادیکال و بویژه کمونیست ها چه
موضعی را باید اتخاذ کنند؟

۲- جنبه اصولی و تاکتیک مجاز بودن یا نبودن

شرکت در پارلمان

پارلمان همچنانکه با رها گفته ایم، موسسه‌ای است بورژوازی. این نهاد سیاسی، از آنجا که تحت سیطره رژیم سرمایه‌داری قرار دارد و توسط نظام سرمایه‌تشکیل و کنترل میشود، رسالتی جز پاسداری از پایه اساسی نظام موجود یعنی نظام سرمایه‌داری برای خود نمی‌شناسد. بورژوازی آزادی را در پارلمان آنجا بر رسمیت می‌شناسد که به مقدمات طبقاتی او احترام بگذارد و از چارچوبی که او برایش تعیین کرده است، پافرا تر ننهد. بورژوازی پارلمان را برای آن می‌خواهد تا به مردم اجازه دهد که اکثریت نمایندگان آن را از میان عناصری که وابستگی خود را پیشاپیش به حفظ نظام سرمایه‌اعلام کرده‌اند، انتخاب کنند. پارلمان نهادی است از ماشیسن دولتی بورژوازی. اما فریبنده‌ترین و در عین حال ریاکارانه‌ترین نهاد آن، پارلمان فریبنده‌ترین ابزار بورژوازی در اعمال حاکمیت طبقاتی خویش است. پارلمان تاریخ بورژوازی احساس کاذب دمکراسی را در توده‌ها القاء می‌نماید، آنها را بسه

مسلح سرمایه میکشانند و آنها را به بازگشت از مسیر انقلاب فرامی خوانند. پارلمان در کلیت خویش فقط قوانینی را به ثبت میرساند که به حریم سرمایه تجاوز ننماید. پارلمان در عین حال عرصه‌ای است از مبارزه که توسط بورژوازی گسترانده میشود. در این عرصه رقابت میان جناح‌های مختلف بورژوازی آزاد است، عقب‌نشینی کل بورژوازی در برابر فشار مبارزه طبقاتی خارج از پارلمان و خواستهای مردم تا حدود معینی که مصالح عالی‌ه طبقه بورژوازی اجازه میدهد، آزاد است و متقابلاً پیشروی بورژوازی در اثر کاهش فشار مبارزه طبقاتی خارج از پارلمان و بِنفع تحکیم هر چه بیشتر و گسترده‌تر حاکمیت سرمایه از طریق تصویب قوانین مناسب نیز آزاد است!

آزادی در پارلمان تا این حد و برای بورژوازی مطلوب و مقدس است، فراتر از آن، حریم "آزادی" مطلوب بورژوازی شکسته میشود و این دیگر برای او نمیتواند قابل تحمل باشد.

غرض از ذکر کلیات فوق، روشن کردن این فرض‌اشبات شده است که کمونیستها به پارلمان و منجمله مجلس شورای ملی کنونی، جز به عنوان یکی

از نهادهای سیاسی بورژوازی نمی‌نگرد. آنها نه معتقدند که میتوان از طریق پارلمان قدرت سیاسی را بنفع طبقه کارگرو توده‌های زحمتکش به کف آورد و نه برای این باورند که از طریق پارلمان و تصویب قوانین می‌توانند تا شیرتعیین کنند های در بهبودی وضعیت طبقه کارگرو زحمتکشان جامعه بوجود آورند. این سخن بارها گفته شده است و بارها گفته ایم. اما علیرغم اینها، همچنانکه با زهم بارها گفته شده است، کمونیستها شرکت در پارلمان بورژوازی را، به یکبار برای همیشه و بعنوان یک اصل نفی نمی‌کنند. تمام تجربیات پیشین جنبش انقلابی کارگری و کمونیستی بین المللی و تمام اصول تئوریک پذیرفته شده از جانب کمونیستها برچینین مسئله‌ای دلالت دارد.

کمونیستها به پارلمان بعنوان عرصه‌ای از مبارزه طبقاتی می‌نگرند، که در طی آن می‌بایند تمام نظامات موجود و مظاهر مختلف آنرا برای طبقه کارگرو توده‌هایی که به چنین موسساتی دل بسته‌اند افشا نماید و به آنها نشان دهند که پارلمان سرابی بیش نیست و بایدها آن دل کند و به انقلاب دل بست! کمونیستها نه در پی بدست آوردن کرسیهای پارلمانی

بلکه از پی کار آگاه‌گران در میان توده‌هایی که وسیعاً در مبارزه انتخاباتی شرکت می‌جویند، از پی نزدیک شدن به توده‌ها، از طریق یکی از ابزارهایی که بورژوازی در اختیار آنان قرار داده است، در انتخابات پارلمان شرکت می‌جویند.

اما صرف نظر از این اصل کلی تئوریک، که دیگر نیازی به توضیح بیشتر آن نیست و یک اصل اثبات شده و پذیرفته شده است، مجاز بودن کمونیست‌ها در عمل برای شرکت در پارلمان، بسته به شرایط مشخص و معینی است که در هر لحظه در آن جا معها کمیت دارد. بعبارت دیگر کمونیست‌ها در چنین مقاطعی، میبایست با ارزیابی مشخص سیاسی از جا مع به اتخاذ تکتیک صحیح نسبت به پارلمان مبادرت ورزند. عا مـ تعیین کننده این شرایط سطح مبارزه طبقاتی است که در جا مع جریان دارد. زما نیکه جا مع در حالت سکون و آرامش قرار داشته و توده‌ها ستمگری طبقات مسلط را تحمل می‌کنند، زما نیکه مبارزه طبقاتی هنوز مراحل اولیه خود را از سر می‌گذراند و توده‌های وسیع را در برنگرفته است، زما نیکه اکثریت توده‌ها بضرورت انقلاب و دیگرگونی بنیادین جا مع پیسی

نبرده‌اند، و یا زما نیکه توده‌ها بهر دلیل از نیروهای سیاسی حاکم نبریده و نسبت به آنها دچار توهم باشند کمونیست‌ها میبایست از پارلمان بمثابه یکی از عرصه‌های فرعی مبارزه طبقاتی برای پیشبرد اهداف انقلابیشان سودجویند.

بالعکس زما نیکه اعتلای انقلابی سراسر جامعه و اکثریت توده‌های تحت ستم را دربرگرفته باشد، زما نیکه توده‌ها در تجربه مبارزاتی خود، از رژیم حاکم دل‌کنده و امیددی به بهبودی وضع خود در چارچوب حفظ این سیستم نمی‌یابند، زما نیکه اکثریت توده‌های تحت ستم، مبارزه طبقاتی را بطور وسیع و همه‌جانبه‌ای در عرصه‌های اصلی مبارزه به جریان می‌اندازند، و بالاخره زما نیکه رشد مبارزه طبقاتی بنویدیک تحول انقلابی قریب الوقوع را می‌دهد، آری در چنین شرایطی شرکت در پارلمان‌های بورژوازی به عقب‌کشاندن توده‌ها از انقلاب، جلوگیری از بسط واقعی مبارزه طبقاتی و انقلاب و کشاندن توده‌ها به راه پارلمان‌تاریسم و جلوگیری از ابتکار انقلابی آنها در جهت نفی تمامی نظامات موجود در عرصه مبارزه است.

این است ملاک و میزان اصلی شرکت یا عدم شرکت

گمونیستها در پارلمان های یورژوازی در هر لحظه ای
از حیات سیاسی جامعه .

۳- تاکتیک مامبنی بر شرکت در انتخابات و سیاست مبارزاتی مادر این عرصه مبارز طبقاتی

اکنون و در آستانه انتخابات مجلس شورای ملی
بر پایه همین ملاک و معیار، معتقدیم که باید در این
انتخابات شرکت جست و مبارزه را در این عرصه نیز به
پیش برد .

شکی نیست که مبارزه طبقاتی در جامعه ما روبه
اعتلاست و هر روز نیز توده های بیشتری از کارگران و
سایر طبقات و اقشار خلقی را در مبارزه حاد طبقاتی
درگیر می نماید .

شکی نیست که بحران اقتصادی - اجتماعی

موجود بحران سیاسی را در "بالا" و بحران انقلابی را در "پائین" روز بروز بیشتر گسترش می دهد. اما این کافی نیست. آنچه که مهم است و ما را در انتخاب تاکتیک صحیح در این مورد یاری میرساند، سطح مبارزه طبقاتی در جامعه و درجه اعتلای انقلابی در میان توده ها است. این سطح از مبارزه و این درجه از اعتلای شرایط کنونی ایجاب میکند که چنین شرکتی را مجاز شمرد. هنوز توده ها به غیر پیشروان خود، در سطح وسیعی نسبت به قدرت سیاسی حاکم دچار توهم-اند. هنوز خواستها و مطالبات انقلابی را از این رژیم طلب می کنند و برای این باورند که قدرتمندان کنونی بتوانند به این خواستها و مطالبات پاسخ گویند. این واقعیت را حتی ساده لوحترین افراد نیز نمی توانند نفی کنند. هنوز تجربه تاریخی توده ها، در نفی قدرت سیاسی حاکم، بارور نشده است. تجربه نه با اراده ما، بلکه در جریان تجربه تاریخی خود توده ها با رور میشود. توده ها را نمیتوان وادار به یک جهش غیر معقول از مراحل مختلف مبارزه طبقاتی نمود. آنها هنوز به راه حل های بورژوازی دل بسته اند و این دل بستگی ریشه عمیق در شرایط عینی و ذهنی

موجود در جا معه دارند. آنها باید در تجربه تاریخی خود به
بظالت راه‌حلهای بورژوازی و منجمله شیوه‌های پارلمانتا-
ریستی مبارزه دست یابند. "این تجربه تاریخی
مضوعاً ایجاد نمی‌شود" (لنین) بلکه در نتیجه تکامل
تاریخی مبارزه طبقاتی حاصل می‌شود.

ذهنیت محض خواهد بود اگر بگوئیم در شرایط
کنونی، توده‌ها از بورژوازی دل بریده‌اند و از
موسسات بورژوازی از قبیل همین مجلس شورای ملی
چشم برگرفته‌اند، آنهم زمانی که هیئت حاکمه توده
های میلیونی را به حمایت از خود به عرصه خیابانها
می‌کشاند، و بطور میلیونی بیای صندوقهای رای...
در آخرین انتخابات (انتخابات ریاست جمهوری)
بیش از ۱۴ میلیون نفر بیای صندوقهای رای رفتند!
اینها واقعاً با رأی‌پذیری هستند. تحریم
انتخابات محض چنین شرایطی جهالت محض و
چپ روی کودکان است.

لنین می‌گوید :

"اگر بینیم که نه تنها "میلیونها" بلکه

صرفاً یک اقلیت نسبتاً قابل توجهی هم

از کارگران صنعتی بدنیال کشیشان

کاتولیک می روند و از کارگران روستا
بدنبال ملاکین و کولاکها میروند، آنوقت
از اینجا بدون هیچگونه شکی چنین نتیجی
میشود که پارلمان تاريسم در آلمان هنوز
از لحاظ سیاسی کهنه نشده است و شرکت در
انتخابات پارلمانی و مبارزه از پشت
تريبون پارلمان برای حزب پرولتاریای
انقلابی همانا بمنظور تربیت قشرهای
عقب مانده طبقه خود و بیداری و تنویسر
افکار رتوده روستائی تکامل نیافته، تو-
سری خورده و نادان حتمی است."

(بیماری کودکی چپ روی)

لنین از یک "اقلیت" ناآگاه و دنباله رو
بورژوازی سخن می گوید: که وجود آن دلیلی کافی
رای شرکت در پارلمان بورژوازی است. در حالیکه
مانه با یک اقلیت محدود بلکه با اکثریت تسوده
ناآگاهی روبرو هستیم که علیرغم نارضایتی از وضع
وجود به رژیم و پارلمان و تمام راه حلها و شیوه های
بورژوازی دل بسته اند. آیا کسی هست که چنیسن
اقبعیتی را انکار نماید؟

بر پایه ارزیابی از وضعیت سیاسی موجود است
که با دید در انتخابات شرکت جست و ما خود نیز در این
انتخابات شرکت میکنیم .
ما به توده ها خواهیم گفت : بسیار خوب ! اکنون
که شما به پارلمان دل بسته اید ، اکنون که شما فکر
می کنید که می توانید با گسیل داشتن نمایندگان
به پارلمان آن را بیک ستاد مردمی و منطبق با
خواست ها و تمایلات خود بدل کنید ، اکنون که شما
می خواهید بهبودی واقعی وضع خود را از طریق
تصویب قوانین در پارلمان تحقق بخشید ، ... ما
بهمراه شما در این انتخابات شرکت می کنیم و به
عرصه مبارزه پارلمان ، در صورت امکان گام می
نهیم . تا در تجربه خودتان به شما نشان دهیم که
تصور شما از پارلمان یک تصور باطل و کاذب است و
با زدن تجربه خودتان نشان دهیم که راه حل واقعی
بهبودی وضع زندگیتان نه پارلمان بلکه انقلاب
است . ما از شما فاصله نمی گیریم و در این مبارزه
همراه شما خواهیم بود . و تردیدی نداریم که در
جریان همین مبارزه به باورها ی ما ایمان خواهید
آورد ."

شرکت در انتخابات مجلس شورای ملی را باید به وسیله‌ای برای افزایش آگاهی و تجربه انقلابی توده‌ها، رشد مبارزه طبقاتی و پیوند هرچه فشرده‌تر با توده‌ها تبدیل ساخت. اما هیچگاه نباید از یاد برد که این عرصه مبارزه تنها یک عرصه فرعی است و صحنه اصلی مبارزه طبقاتی همچنان در آن عرصه‌ها می‌است که توده‌ها خود به ابتکار خویش در هر جا و مکانی که زندگی می‌کنند و در تولید نقش ایفا می‌کنند، می‌گسترانند و مبارزه را به جریان می‌اندازند.

شرکت در انتخابات مجلس را باید به عرصه‌ای برای افشای نظامات موجود، محکوم ساختن ارتجاع و امپریالیسم و تمام نیروهای که به نحوی در حفظ و بقای سیستم موجود نقش داشته و در برابر رشد و تکامل انقلاب قرار گرفته‌اند، افشای خصلت ضد انقلابی بورژوازیبرالها در هر شکل و رنگی که دارند، افشای سیاست‌ها و برنامه‌های خرده‌بورژوازی مرفه‌سنتی تبدیل ساخت.

شرکت در انتخابات مجلس شورا را همچنین باید به عرصه‌ای بدل ساخت که در طی آن هر چه بیشتر زمینه فشرده‌گی صفوف نیروهای چپ انقلابی و نزدیکی و

اتحاد عمل با نیروهای دموکرات و ضدا مپریا لیست
فراهم گردد .

شرکت ما در این انتخابات در حال حاضر و بنا
بر شرایط موجود مستقل خواهد بود. لیکن این
استقلال در شرکت به معنای آن نخواهد بود که ما نسبت
به دیگر نیروها و نامزدهای انتخاباتی آنها بی -
تفاوت بمانیم .

ما معتقدیم که نیروهای چپ انقلابی ، اکنون
که بهر دلیل امکان اتحاد عمل آنها فراهم نشده
است (*) ، حداقل می بایست برای تقویت این نیروها
در چارچوب صفوف نیروهای دموکرات و ضدا مپریا -
لیست از یک سو و در برابر جبهه نیروهای ارتجاع و
امپریالیسم و هیئت حاکمه از سوی دیگر ، از کا ندیدا -
های یکدیگر حمایت نمایند . و این اولین وظیفه
آنها در طول انتخابات است . نیروهای چپ ، صرف -
نظر از اختلافات کما بیش عمیق میان خود ، پیش از

(*) - در حال حاضر کوشش ما بر این است که
در چهارچوب ضوابط مشخص با نیروهای کمونیست
- تا آنجا که امکان دارد - ائتلاف کنیم .

حمایت از نیروهای دموکرات و ضد امپریالیست، در برابر یکدیگر تعهد و وظیفه دارند و می بایست با حمایت از کاندیداهای خود به باروری این صفوف در عرصه این مبارزه معین یاری رسانند. طفره رفتن از این اصل ساده و اولیه به معنای زیر پا گذاشتن تعهدات کمونیستی و مخدوش کردن مرزها در عرصه مبارزه و بالاخره پراکندن صفوف نیروهای چپ انقلابی است. نمونه این موضعگیری نادرست را در مورد انتخابات مجلس خبرگان شاهد بودیم. در جریان این انتخابات رفقای فدائی از حمایت از کاندیداهای دیگر نیروهای م. ل. س. ر. زده و متقابلاً از کاندیداهای نیروهای دموکرات و نیمه دموکرات پشتیبانی نمودند. اینکه این رفقا چه برخوردی با تجربه گذشته نموده اند، موضعگیری آنان در جریان همین انتخابات حاضر، قضیه را روشن خواهد نمود.

ما بسهم خود این را وظیفه خود می دانیم در رابطه با نیروهای دیگر در درجه اول از کاندیداهای نیروهای چپ انقلابی حمایت نمائیم و طبعاً مواضع هر یک از این نیروها در قبال کاندیداهای نیروهای دیگر در جریان انتخابات، تا شیری در این حمایت ما

باقی نمی گذارد. ما این حمایت را در رابطه با مصالح عمومی جنبش انقلابی و جنبش کمونیستی ضروری و لازم می دانیم. طبیعتاً این حمایت به معنای آن نیست که نمایندگان این نیروها دقیقاً مواضع سازمان ما را منعکس می سازند. ما با آگاهی به اختلافات موجود و با توجه به خصلت عمومی انقلابی برنامہ و سیاست آنها و قرارداد داشتن آنها در درون جنبش کمونیستی، معتقدیم که میتوان با حفظ موضع انتقادی به چنین حمایتی دست زد. صرف وجود چنین اختلافاتی، در صورتیکه یک نیرو را مجموعاً در درون جنبش کمونیستی ارزیابی نمائیم، نمیتواند توجیہی برای عدم حمایت از کاندیداهای این نیرو ایجاد کند. ما با حفظ موضع انتقادی خود نسبت به مواضع این نیرو و نیز مواضعی که کاندیداهای این نیرو در جریان انتخابات اتخاذ خواهد کرد، چنین حمایتی را اصولی و ضروری می دانیم.

بخز نیروهای چپ، ما همچنین وظیفه خود می دانیم که به منظور تقویت نیروهای دموکرات و ضد امپریالیست در برابر دیگر نیروهای ارتجاعی، و با توجه به سیاست و برنامہ سیاسی این نیروها، از کاندیداهای آنها حمایت نمائیم. منظور ما در اینجا

بطور مشخص سازمان مجاهدین خلق است. ایسین سازمان، از ابتدای قیام تا کنون سیاستهای انحرافی متعددی را در برابر هیئت حاکمه از یکسو و نیروهای چپ انقلابی از سوی دیگر اتخاذ کرده است. ایسین سازمان در طی این مدت نتوانست مکان واقعی خود را در میان صفوف مختلف نیروها، در کنار نیروهای راستین انقلابی چپ دریا بد. سیاست این سازمان در موارد مهمی لیبرالی و دارای نوسانات و تزلزلات بسیار بوده است. این سازمان هنوز نتوانسته است با مرزبندی قاطع با نیروهای لیبرال و جناح‌های مرفه خرده‌بورژوازی، در کنار انقلابیون کمونیست قرار گیرد. و این سیاست بدون شک تا شیـرات پراهمیتی در آرایش نیروها، به‌زیان جبهه نیروهای انقلابی و ضدامپریالیستی و به سود نیروهای بورژوازی و لیبرال باقی می‌گذارد. لیکن علیرغم ایسین سیاست‌ها و نیراشکالاتی که در برنامه سیاسی ایسین نیرو وجود دارد، ما معتقدیم که این سازمان یک نیروی دموکرات و ضدامپریالیست بوده و وظیفه خود می‌داند که به منظور تقویت صفوف این نیروها از کاندیداهای این سازمان بطور مشخص حمایت نماید. این حمایت از جانب ما بی قید و شرط نیست.

بلکه ما با آگاهی به اختلافات عمیق میان سیاست و
برنامه خودبسیاست و برنامه این سازمان، ضمن
حمایت از کاندیداهای این نیرو و وظیفه خود می -
دانیم که مواضع وی را چه در کلیت خویش و چه در عرصه
انتخابات و یا مواضعی که کاندیداهای این سازمان
اتخاذ می کنند، مورد انتقاد قرار داده و مرزهای
میان خود و آنها را روشن نمائیم. سازمان مجاهدین
همچنان که از شواهد برمی آید در طی این انتخابات
نیز همچون گذشته، با محافظه کاری و با اتخاذ یک
سیاست لیبرالی از نزدیکی به نیروهای چپ انقلابی
دوری جسته و باز هم در کنار نیروهای لیبرال قرار
گرفته است. چنین سیاستی بدیده ما سیاستی انحرافی
و مخالف موازین دموکراتیک و ضدامپریالیستی
است. لیکن چنین سیاستی، ما را از حمایت کردن از
کاندیداهای این نیرو باز نمی دارد. ما در عرصه عمل
نشان می دهیم و نشان خواهیم داد که اتحاد عمل میان
نیروهای انقلابی، تشکیل جبهه نیروهای دموکرات
و ضدامپریالیست و تقویت صفوف این نیروها در برابر
ارتجاع و امپریالیسم را، تنها در حد شعار و گفتار
محدود نمی کنیم بلکه در کردار نیز بدان متعهد و

معتقدیم. ونیز نشان خواهیم داد که مصالح و منافع
والای جنبش انقلابی را تابع منافع تنگ گروهی و
محاسبات تنگ نظرانه خرده بورژوازی - آنچنان که
مرسوم است - قرار نخواهیم داد.

ما امیدواریم که نیروهای انقلابی و بویژه
کمونیستها بتوانند، صحنه انتخابات و در صورت
امکان پارلمان را به صحنه‌ای برای افزایش آگاهی
و تجربه انقلابی توده‌ها تبدیل کنند. و بتوانند تمام
ترفندها و حیل‌های بورژوازی در فریفتن توده‌ها و
دلگرم کردن آنها به راه‌حلهای خود برای حل بحران
اقتصادی - اجتماعی و سیاسی موجود، مبدل سازند.
فقط در چنین صورتی است که می‌توان امیدوار بود
که آنها بتوانند اندازه‌چنین ابزاری در جهت تحقق
اهداف انقلابی خود سودجویند.

